

IZVEDBENA UREDBA SVETA (EU) O DOLOČITVI IZVEDBENIH UKREPOV ZA DIREKTIVO 2006/112/ES O SKUPNEM SISTEMU DAVKA NA DODANO VREDNOST

Pojasnilo DURS, št. 4230-5373/2011, 30. 6. 2011

V Uradnem listu EU, L 77, z dne 23. 3. 2011 je bila objavljena Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 282/2011 (v nadaljevanju: uredba) z dne 15. marca 2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost. Ta uredba se uporablja od 1. julija 2011 (razen nekaterih določb, ki se uporabljajo od leta 2013, 2014 in 2015) in je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

S sprejetjem in neposredno uporabo uredbe se ne spreminjajo pravila, ki jih določa Direktiva 2006/112/ES, ampak se samo dodatno pojasnjujejo določbe nekaterih členov Direktive 2006/112/ES, pri katerih se je izkazalo, da bi jih bilo treba zaradi proste razlage v državah članicah dodatno pojasniti. S tem naj bi se zagotovila večja skladnost med uporabo sistema DDV in ciljem notranjega trga v primeru nastalih razlik ali razlik, ki bi lahko nastale pri uporabi, ki niso združljive z ustreznim delovanjem takšnega notranjega trga.

V nadaljevanju povzemamo oziroma razlagamo uporabo določb navedene uredbe, ki dodatno pojasnjujejo trenutno veljavne določbe Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1 (Uradni list RS, št. 13/11 – UPB3 in 18/11):

1. Pridobitev novih prevoznih sredstev (2. člen uredbe)

Kadar oseba, ki ni davčni zavezanec, spremeni stalno prebivališče in prenese novo prevozno sredstvo v drugo državo članico in v času dobave ni bilo možno uporabiti oprostitve iz 2. točke 46. člena ZDDV-1, se takšen prenos prevoznega sredstva **ne** šteje za pridobitev blaga znotraj Unije.

Prav tako se za pridobitev blaga znotraj Unije ne šteje vračilo novih prevoznih sredstev osebe, ki ni davčni zavezanec, v državo članico, iz katere so ji bila prvotno dobavljena v skladu z oprostitvijo iz 2. točke 46. člena ZDDV-1.

Iz navedenega izhaja, da kadar oseba, ki ni davčni zavezanec, spremeni stalno prebivališče in prenese novo prevozno sredstvo ali pa ga ponovno prenese v državo članico, iz katere ji je novo prevozno sredstvo bilo prvotno dobavljeno z oproščenim DDV, se takšen prenos novega prevoznega sredstva ne šteje za pridobitev novega prevoznega sredstva znotraj Unije.

2. Področje uporabe (3. člen uredbe)

Da storitve iz 30.d člena ZDDV-1 niso predmet DDV zadostuje izkaz izvajalca o tem, da se za namene prejemanja teh storitev njihov prejemnik, ki ni davčni zavezanec, nahaja izven Unije.

3. Identifikacijske številke za DDV malih davčnih zavezancev za storitve in pridobitve blaga (4. člen uredbe)

Kljub temu, da mali davčni zavezanec pridobi identifikacijsko številko za DDV zaradi opravljanja storitev v drugi državi članici ali prejemanja storitev iz druge države članice, za katere je plačnik DDV izključno prejemnik, mu od pridobitev blaga znotraj Unije **ni treba** obračunati DDV, dokler so izpolnjeni pogoji iz 4. člena ZDDV-1.

Vendar pa, če davčni zavezanec pri pridobitvi blaga znotraj Unije sporoči dobavitelju

svojo identifikacijsko številko za DDV, se v vsakem primeru šteje, da se je odločil za obračun DDV za te transakcije.

4. Davčni zavezanec – EGIZ (5. člen uredbe)

Evropsko gospodarsko interesno združenje (EGIZ) je davčni zavezanec, kadar dobavlja blago ali opravlja storitve proti plačilu.

5. Restavracijske storitve in storitve cateringa (6. člen uredbe)

Restavracijske storitve in storitve cateringa so storitve, ki vključujejo dobavo pripravljene ali nepripravljene hrane ali pijače ali obojega za prehrano ljudi, spremljajo pa jih zadostne podporne storitve, ki omogočajo takojšno potrošnjo. Zagotavljanje hrane ali pijače ali obojega je samo del celotne ponudbe, pri čemer prevladujejo storitve. Restavracijske storitve pomenijo opravljanje takšnih storitev v prostorih izvajalca storitev, storitve cateringa pa pomenijo opravljanje takšnih storitev izven prostorov izvajalca storitev.

Dobava pripravljene ali nepripravljene hrane ali pijače ali obojega, vključno s prevozom ali brez njega, vendar brez drugih podpornih storitev, se ne šteje za restavracijske storitve ali storitve cateringa v smislu prejšnjega odstavka.

6. »Elektronsko opravljene storitve« (7. člen uredbe)

Za večjo jasnost so navedeni sezname transakcij, ki se štejejo za elektronsko opravljene storitve, pri čemer pa ti sezname niso niti dokončni niti izčrpni. Elektronsko opravljene storitve vključujejo storitve, ki se opravljajo s pomočjo medmrežja ali elektronskega omrežja in katerih lastnosti omogočajo, da se v veliki meri opravljajo avtomatizirano in z minimalnim človeškim posredovanjem in v odsotnosti informacijske tehnologije ne bi mogle obstajati. Zajete so zlasti slednje:

- dobava digitaliziranih proizvodov na splošno, vključno s programsko opremo ter njenimi spremembami oziroma nadgradnjami;
- storitve, ki omogočajo ali podpirajo navzočnost podjetij ali posameznikov na elektronskem omrežju, kot je na primer spletišče ali spletna stran;
- storitve, ki jih računalnik avtomatsko ustvari s pomočjo medmrežja ali elektronskega omrežja kot odziv na prejemnikov posamičen vnos podatkov;
- prenos, proti plačilu, pravice do prodaje blaga ali storitve na spletni strani, ki deluje kot spletni trg, kjer potencialni kupci s pomočjo avtomatiziranega postopka posredujejo ponudbe in kjer sta stranki z elektronsko pošto, ki jo samodejno ureja računalnik, uradno obveščeni o prodaji;
- internetni paketi informacijskih storitev (ISP), v katerih telekomunikacijska sestavina predstavlja pomožen in podrejen del (torej paketi, ki ponujajo več od samega dostopa do medmrežja in zajemajo druge elemente, kot so vsebinske strani z dostopom do novic, vremenskih napovedi ali turističnih informacij; spletne igre; posredovanje spletišč; dostop do spletnih razprav in podobno;
- storitve, navedene v Prilogi I uredbe, ki dodatno pojasnjuje storitve, navedene v Prilogi II Direktive 2006/112/ES.

Niso pa zajete zlasti naslednje:

- storitve radijskega in televizijskega oddajanja;
- telekomunikacijske storitve;
- blago, ko se naročilo in obdelava opravita elektronsko;
- CD-ROM-i, diskete in podobni fizični nosilci zapisa;
- tiskani material, kot so knjige, glasila, časopisi in revije;
- zgoščenke in avdio kasete;

- video kasete in DVD-ji;
- igre na CD-ROM-ih;
- storitve strokovnjakov, kot so odvetniki in finančni svetovalci, ki strankam svetujejo po elektronski pošti;
- storitve interaktivnega učenja, kjer učitelj posreduje vsebino programa preko interneta ali elektronskega omrežja, kot je na primer povezava z daljinskim dostopom;
- storitve fizičnega »off-line« popravila računalniške opreme;
- storitve skladiščenja podatkov »off-line«;
- oglaševalske storitve, zlasti v časopisih, na plakatih in na televiziji;
- storitve telefonske pomoči uporabnikom;
- storitve poučevanja, ki vključujejo le učenje na daljavo, na primer tečaji po pošti;
- klasične dražbene storitve, odvisne od neposrednega človeškega posredovanja, ne glede na način podajanja ponudb;
- telefonske storitve z video komponento, znane tudi kot videofonske storitve;
- dostop do interneta in svetovnega spleta;
- telefonske storitve preko interneta.

7. Sestavljanje delov naprav, ki mu jih dobavi naročnik (8. člen uredbe)

Kadar davčni zavezanec le sestavi razne dele naprave, ki mu jih je v celoti dobavil naročnik, se ta transakcija šteje za opravljanje storitev v smislu 14. člena ZDDV-1.

Že v Uredbi št. 1777/2005 je bilo določeno, da kadar davčni zavezanec le sestavi različne dele naprave, ki mu jih je v celoti dobavil njegov naročnik, ta transakcija šteje za opravljanje storitev v smislu člena 24 Direktive 2006/112/ES (oz. 14. člena ZDDV-1). Peti člen iste uredbe pa je določal, da se, razen če blago, ki se sestavlja, postane del nepremičnine, kraj opravljanja obravnavanih storitev določi v skladu s členom 52 Direktive 2006/112/ES (sedaj člen 54).

Ko dobavitelj proizvede stroj in ga instalira ali montira na prostor, kjer želi kupec, se transakcija šteje kot dobava blaga z montažo ali instalacijo, kraj obdavčitve je tam, kjer je blago instalirano ali montirano.

Če davčni zavezanec npr. proda stavbno pohištvo in opravi tudi njegovo montažo na ozemlju druge države članice, se šteje, da je davčni zavezanec opravil dobavo blaga z montažo na ozemlju te države članice.

8. Prodaja opcije kot finančnega instrumenta (9. člen uredbe)

Prodaja opcije, kot finančnega instrumenta, se obravnava kot opravljanje storitev, ločeno od osnovnih transakcij, na katere se opcija nanaša, če gre za transakcijo, ki spada v področje uporabe 4.e točke 44. člena ZDDV-1,

9. Kraj obdavčljivih transakcij (10., 11., 12. in 13. člen uredbe)

Za zagotovitev enotne uporabe pravil v zvezi s krajem obdavčljivih transakcij so pojasnjeni pojmi, kot so kraj, v katerem ima davčni zavezanec sedež dejavnosti, stalna poslovna enota ter stalno ali običajno prebivališče.

Za uporabo 25. člena ZDDV-1 je kraj sedeža dejavnosti davčnega zavezanca kraj, kjer se opravljajo dejavnosti glavne uprave podjetja. Za določitev tega kraja se upoštevajo:

- kraj, na katerem se sprejemajo bistvene odločitve v zvezi s splošnim upravljanjem podjetja,
- kraj registriranega sedeža podjetja in
- kraj srečevanja vodstva podjetja.

Če se z navedenimi merili ne more zagotovo določiti kraja sedeža dejavnosti, se kot glavno merilo upošteva kraj, na katerem se sprejemajo bistvene odločitve v zvezi s splošnim upravljanjem podjetja.

Sama prisotnost poštnega naslova se ne more šteti za kraj sedeža dejavnosti davčnega zavezanca.

Za namene prvega odstavka 25. člena ZDDV-1 je »stalna poslovna enota« vsaka enota, ki ni sedež dejavnosti kot je opredeljen zgoraj, z dovolj stalnimi in ustrezno strukturiranimi človeškimi in tehničnimi viri, da lahko prejme in uporabi storitve, ki so opravljene za lastne potrebe navedene poslovne enote.

Za namene drugega odstavka 25. člena, 30.c člena (do 31. decembra 2014) in četrtega odstavka 76. člena ZDDV-1 je »stalna poslovna enota« vsaka enota, ki ni sedež dejavnosti kot je opredeljen zgoraj, z dovolj stalnimi in ustrezno strukturiranimi človeškimi in tehničnimi viri, da lahko opravlja storitve, ki jih zagotavlja.

Razpolaganje z identifikacijsko številko DDV samo po sebi ni zadostno, da bi poslovna enota veljala za stalno enoto.

Za namene uporabe ZDDV-1 je »stalno prebivališče« fizične osebe, ki je ali ni davčni zavezanec, prebivališče, vneseno v register prebivalstva ali v podoben register, ali naslov, ki ga ta oseba navede davčnemu organu, razen če obstajajo dokazi, da ta naslov ne ustreza realnosti.

»Običajno prebivališče« fizične osebe, ki je ali ni davčni zavezanec, je kraj, kjer ta fizična oseba običajno prebiva zaradi zasebnih ali poklicnih vezi. Če so poklicne vezi v državi, ki ni država osebnih vezi, ali če poklicne vezi ne obstajajo, se kraj običajnega prebivališča določi na podlagi zasebnih vezi, ki kažejo na tesno povezavo med fizično osebo in krajem, v katerem ta prebiva.

10. Kraj dobave blaga pri prodaji blaga na daljavo (14. člen uredbe)

Z uredbo so določena pravila za zagotovitev enotnega obravnavanja dobav blaga v primeru, ko je dobavitelj presegel prag prodaje na daljavo, določen za dobave v drugo državo članico, in sicer:

- kraj dobave blaga za dobave v istem koledarskem letu, preden je bil dosežen prag, se ne spremeni (ostane v državi članici, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga začne), razen trošarinskih izdelkov, če dobavitelj ne uporabi opcije glede določitve kraja take transakcije in če vrednost njegovih dobav blaga v predhodnem koledarskem letu ni presegla praga v državi članici;
- kraj dobave blaga za dobavo blaga, s katero je bi v tekočem koledarskem letu presežen prag in za vse nadaljnje dobave blaga v tem koledarskem letu v to državo članico se spremeni (se prenese v državo članico, kjer se odpošiljanje ali prevoz blaga konča). Obdavčitev takšnih dobav blaga je obvezna tudi še v koledarskem letu, ki sledi koledarskemu letu, v katerem je bil presežen prag, ki ga uporablja država članica.

11. Dobava blaga na krovu plovil, zrakoplovov ali na vlakih (15. člen uredbe)

V skladu z 21. členom ZDDV-1 se v primeru, če se dobava blaga opravi na krovu plovila, zrakoplova ali na vlaku med delom prevoza potnikov v Uniji, za kraj te dobave šteje kraj, kjer se prevoz potnikov začne.

V uredbi je pojasnjeno, da se del prevoza potnikov v Uniji določi na podlagi potovanja prevoznega sredstva in ne na podlagi potovanja, ki ga zaključi vsak posamezen potnik.

12. Kraj pridobitve blaga znotraj Unije (16. člen uredbe)

Glede pridobitve blaga znotraj Unije bi morala biti pravica države članice pridobitve, da pridobitev obdavči, popolna, ne glede na obravnavo DDV, ki se uporablja za transakcijo v državi članici, iz katere je bilo blago odposlano. To pomeni, da je od opravljene pridobitve blaga znotraj Unije treba vedno izvesti obdavčitev v državi članici pridobitve, ne glede na to, da je bilo blago obdavčeno z DDV že v državi članici, kjer se prevoz ali odpošiljanje začne.

Uredba določa, da se kakršen koli zahtevak dobavitelja blaga za popravek DDV, ki ga je zaračunal in ga prijavil v državi članici, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga začne, v tej državi članici obravnava v skladu z njenimi nacionalnimi pravili.

13. Status prejemnika storitev (17. in 18. člen uredbe)

Če je določitev kraja opravljanja storitev odvisna od tega, ali je prejemnik davčni zavezanec, se status prejemnika določi na podlagi 5. in 24. člena ZDDV-1.

Izvajalec storitve lahko šteje, da ima prejemnik s sedežem **v Uniji** status davčnega zavezanca, če mu je prejemnik sporočil svojo identifikacijsko številko DDV in izvajalec pridobi potrditev, da je številka veljavna. Nadalje lahko izvajalec storitve šteje, da ima prejemnik status davčnega zavezanca, če prejemnik še ni prejel identifikacijske številke DDV, vendar je seznanil izvajalca, da je zanjo zaprosil in izvajalec pridobi katero koli drugo dokazilo, iz katerega se lahko razbere, da je le-ta davčni zavezanec.

Davčni zavezanec (izvajalec storitve) bo tako dobavo prikazal v obračunu DDV, ne pa tudi v rekapitulacijskem poročilu, če z identifikacijsko številko prejemnika še ne bo razpolagal. Ko bo izvajalec storitve prejel identifikacijsko številko za DDV prejemnika storitve, bo to dobavo vključil v tekoče rekapitulacijsko poročilo v sklop B za tekoče obdobje.

Izvajalec storitve lahko šteje, da prejemnik s sedežem v Uniji nima statusa davčnega zavezanca, če lahko dokaže, da mu zadevni prejemnik ni sporočil osebne identifikacijske številke DDV.

Izvajalec storitve lahko šteje, da ima prejemnik s sedežem **zunaj Unije** status davčnega zavezanca, če:

- od prejemnika pridobi potrdilo pristojnih davčnih organov prejemnika o vključenosti prejemnika v gospodarske dejavnosti;
- če prejemnik nima potrdila, dobavitelj pa ima DDV številko ali podobno številko, ki jo je prejemniku dodelila država sedeža in se uporablja za identifikacijo dejavnosti, ali katero koli drugo dokazilo, iz katerega se lahko razbere, da je prejemnik davčni zavezanec, ter če dobavitelj z običajnimi poslovnimi varnostnimi ukrepi, kot so ukrepi v zvezi s preverjanjem identitete ali plačil, v razumni meri preveri točnost informacij, ki mu jih je poslal prejemnik.

14. Funkcija prejemnika (19. člen uredbe)

Za namene pravil v zvezi z določanjem kraja opravljanja storitev iz 25. člena ZDDV-1 se davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec in se šteje za davčnega zavezanca, ki prejme storitev izključno za osebno uporabo, vključno z osebno uporabo svojih zaposlenih, šteje za osebo, ki ni davčni zavezanec.

Če razpolaga z nasprotnimi informacijami, kot je narava opravljenih storitev, lahko

izvajalec šteje, da so storitve namenjene za gospodarsko dejavnost prejemnika, če mu je prejemnik za to transakcijo sporočil posamično identifikacijsko številko DDV.

Kadar je ena sama in ista storitev namenjena obenem za osebno uporabo, vključno z osebno uporabo zaposlenih prejemnika, in za gospodarsko dejavnost, opravljanje te storitve ureja izključno prvi odstavek 25. člena ZDDV-1, pod pogojem, da ne prihaja do zlorab.

15. Kraj sedeža prejemnika (20., 21. in 22. člen uredbe)

Kadar storitev, opravljena za davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec in se šteje za davčnega zavezanca, spada v prvi odstavek 25. člena ZDDV-1, davčni zavezanec pa ima sedež v eni sami državi oziroma, če nima sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote, ima stalno in običajno prebivališče v eni sami državi, se navedeno opravljanje storitev obdavči v tej državi. Kadar pa ima davčni zavezanec sedež v več kot eni državi, se opravljanje teh storitev obdavči v državi, v kateri ima prejemnik sedež dejavnosti. Vendar pa, kadar se storitev opravlja za stalno poslovno enoto davčnega zavezanca, ki ni v istem kraju kot sedež njegove dejavnosti, se opravljanje te storitve obdavči v kraju stalne poslovne enote, ki uporablja to storitev.

Za identifikacijo stalne poslovne enote prejemnika, za katero se opravlja storitev, izvajalec preuči naravo in uporabo opravljene storitve. Kadar zaradi narave in uporabe opravljene storitve ni mogoče identificirati stalne poslovne enote, za katero se opravlja storitev, je izvajalec storitev pri identificiranju te stalne poslovne enote še posebej pozoren na to, ali pogodba, naročilnica in identifikacijska številka DDV, ki jo je dodelila država članica prejemnika in mu jo je sporočil prejemnik, identificirajo stalno poslovno enoto kot prejemnika storitve in ali je stalna poslovna enota subjekt, ki plačuje za storitev.

Kadar se opravljanje storitev v skladu s 30.c in 30.d členom ZDDV-1 obdavči v kraju sedeža prejemnika ali, če sedeža nima, v kraju njegovega stalnega ali običajnega prebivališča, izvajalec storitev določi ta kraj na podlagi dejanskih informacij prejemnika, ki jih preveri z običajnimi poslovnimi varnostnimi ukrepi, kot so ukrepi v zvezi s preverjanjem identitete in plačil.

Kadar se storitve iz 30.c in 30.d člena ZDDV-1 opravljajo osebi, ki ni davčni zavezanec, s sedežem v več državah ali s stalnim prebivališčem v eni državi in običajnim prebivališčem v drugi, ima pri določanju kraja opravljanja navedenih storitev prednost kraj, ki najboljšo zagotavlja obdavčitev v kraju dejanske potrošnje.

16. Skupne določbe za določitev statusa, funkcije in kraja sedeža prejemnika (25. člen uredbe)

Pri uporabi pravil v zvezi s krajem opravljanja storitev se upoštevajo zgolj razmere **v trenutku obdavčljivega dogodka**. Kakršne koli naknadne spremembe uporabe prejete storitve ne vplivajo na določitev kraja opravljanja storitve, pod pogojem, da ne prihaja do zlorab.

17. Opravljanje storitev, ki jih urejajo splošna pravila (26., 27., 28. in 29. člen uredbe)

Za nekatere storitve je pojasnjeno, da se za njih uporablja splošno pravilo iz 25. člena ZDDV-1, in sicer:

- transakcija, pri kateri organ odstopi pravice za televizijsko predvajanje nogometnih tekem davčnim zavezancem,

- storitev vložitve zahtevka za vračilo DDV ali prejema vračila DDV iz Direktive Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici,
- če opravljanje storitev v okviru organiziranja pogrebov predstavlja eno samo storitev (že v 4. členu Uredbe št. 1777/2005 je bilo določeno, da če storitve, opravljene v okviru organiziranja pogrebov, predstavljajo eno samo storitev, spadajo pod splošno pravilo, vendar pa se je z uredbo 2008/8/ES splošno pravilo glede določanja kraja obdavčitve spremenilo),
- storitev prevajanja besedil.

18. Storitve prevajanja, opravljene za osebe, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež zunaj Unije (41. člen uredbe)

Opravljanje storitev prevajanja besedil osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež zunaj Unije, je zajeto v 30.d členu ZDDV-1.

19. Storitve, ki jih opravijo posredniki (30. in 31. člen uredbe)

Storitve posrednikov, ki delujejo v imenu in za račun tretje osebe, v smislu posredovanja pri nastanitvah v hotelskem sektorju ali sektorjih s podobno funkcijo, spadajo v:

- prvi odstavek 25. člena ZDDV-1, če so opravljene za davčnega zavezanca, ki deluje kot tak, ali za pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, vendar se šteje za davčnega zavezanca;
- 26. člen ZDDV-1, če so opravljene za osebo, ki ni davčni zavezanec.

20. Opravljanje storitev s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, razvedrila in podobnih storitev (32. in 33. člen uredbe)

Storitve v zvezi z dostopom do prireditev s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, razvedrila ali podobnih prireditev iz prvega odstavka 29. člena ZDDV-1 zajemajo opravljanje storitev, katerih bistvena značilnost je **odobritev pravice dostopa do prireditev na podlagi vstopnice ali plačila**, vključno s plačilom v obliki abonmaja ali letne kotizacije. Ta določba ureja predvsem naslednje primere:

- (a) pravico dostopa na predstave, gledališke igre, cirkuške predstave, sejme, v zabaviščne parke, na koncerte, razstave in druge podobne kulturne prireditve;
- (b) pravico dostopa na športne prireditve, kot so tekme ali tekmovanja;
- (c) pravico dostopa na izobraževalne in znanstvene prireditve, kot so konference in seminarji.

Prireditve tako pomeni »enkratni« dogodek in je ožji pojem kot aktivnost, ki je ponavljajoč dogodek (npr. obisk fitnes-a, tečaj lončarstva). Tečaji, izpopolnjevanja ter šolanja običajno niso organizirana v obliki prireditev (»enkratni dogodek«), zato se, če ne gre za prireditve, ne uporabi določba 29. člena ZDDV-1. Podobno velja glede družabnih in poslovnih srečanj, pri katerih se, če gre za prireditve, uporabi 29. člen ZDDV-1.

Pomožne storitve pa so storitve, ki so povezane z vstopnino na prireditve kot npr. uporaba garderobe ali toalete, ne vključujejo pa posredovanja pri prodaji vstopnic.

Pomožne dejavnosti iz prvega odstavka 29. člena ZDDV-1 vključujejo storitve, neposredno povezane z dostopom do prireditev s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, razvedrila ali podobnih prireditev, ki se proti ločenemu plačilu nudijo osebi, udeleženi na prireditvi. Te pomožne storitve zajemajo predvsem uporabo garderob ali sanitarnih prostorov, ne vključujejo pa samih posredniških storitev, povezanih s prodajo vstopnic.

21. Opravljanje pomožnih prevoznih storitev ter cenitev in delo na premočninah (34. člen uredbe)

Kraj opravljanja storitev osebi, ki ni davčni zavezanec, kadar davčni zavezanec le sestavi razne dele naprave, ki mu jih je v celoti dobavil njegov naročnik, se določi v skladu s tretjim odstavkom 29. člena ZDDV-1, razen če blago, ki se sestavlja, postane del nepremičnine (v tem primeru se kraj opravljanja storitev določi v skladu s 27. členom ZDDV-1). Tako se pri npr. storitvah montaže in instalacije strojev, kot je postavljanje dvigal ali klimatizacije, kadar predstavlja del storitve vključitev strojev v strukturo zgradbe, šteje kraj opravljene storitve, povezane z nepremičnino, kraj, kjer nepremičnina leži.

22. Opravljanje restavracijskih storitev in storitev cateringa na prevoznih sredstvih (35., 36. in 37. člen uredbe)

Del prevoza potnikov v Uniji iz 30.a člena ZDDV-1 se določi na podlagi potovanja prevoznega sredstva in ne na podlagi potovanja, ki ga zaključi vsak posamezen potnik. Kadar se restavracijske storitve in storitve cateringa opravljajo med delom prevoza potnikov v Uniji, je navedeno opravljanje storitev zajeto s 30.a členom ZDDV-1.

Kadar se restavracijske storitve in storitve cateringa opravljajo zunaj takšnega dela prevoza, vendar na ozemlju države članice ali tretje države ali tretjega ozemlja, pa je navedeno opravljanje storitev zajeto v 30. členu ZDDV-1.

Kraj opravljanja restavracijske storitve oziroma storitve cateringa, ki se izvaja v Uniji ter deloma na delu prevoza potnikov v Uniji in deloma zunaj takšnega dela prevoza, vendar na ozemlju države članice, se v celoti določi glede na veljavna pravila za določanje kraja opravljanja na začetku opravljanja restavracijske storitve ali storitve cateringa.

23. Dajanje prevoznega sredstva v najem (38., 39. in 40. člen uredbe)

»Prevozno sredstvo« iz 30.b in 30.d člena ZDDV-1 vključuje vozila z motorjem ali brez njega ter drugo opremo in naprave, namenjene prevozu oseb ali predmetov iz enega kraja v drugega, ki jih lahko vlečejo ali potiskajo vozila ter so običajno narejeni in dejansko pripravljeni, da se uporabijo za prevoz.

Prevozna sredstva so zlasti naslednja vozila:

- (a) kopenska vozila, kot so avtomobili, motorji, kolesa, tricikli in bivalne prikolice;
- (b) prikolice in polprikolice;
- (c) železniški vagoni;
- (d) plovila;
- (e) letala;
- (f) vozila, posebej narejena za prevoz bolnih ali poškodovanih oseb;
- (g) kmetijski traktorji in druga kmetijska vozila;
- (h) invalidski vozički na lastni ali elektronski pogon.

Prevozna sredstva niso vozila, namenjena za stacionarno uporabo, in zabojniki.

Za namene uporabe 30.b člen ZDDV-1 se trajanje stalne posesti ali uporabe prevoznega sredstva, ki je predmet najema, določi s pogodbo med sodelujočima strankama. Pogodba služi kot domneva, ki jo lahko ovrže vsako dejstvo ali zakonodaja, da se določi dejansko trajanje stalne posesti ali uporabe. Prekoračitev pogodbenega obdobja kratkoročnega najema zaradi višje sile ne vpliva na določitev trajanja stalne posesti ali uporabe prevoznega sredstva.

Če je isto prevozno sredstvo bilo najeto z zaporednimi pogodbami med istimi strankami,

je trajanje teh pogodb trajanje stalne posesti ali uporabe prevoznega sredstva v okviru vseh pogodb skupaj. Pogodba in njena podaljšanja štejejo za zaporedne pogodbe. Vendar trajanje kratkoročne oziroma kratkoročnih najemnih pogodb, sklenjenih pred pogodbo, ki se šteje za dolgoročno, ni vprašljivo, pod pogojem, da ne prihaja do zlorab. Zaporedne najemne pogodbe med istimi strankami za različna prevozna sredstva se, razen v primeru zlorab, ne štejejo za zaporedne pogodbe.

Kraj, kjer je prevozno sredstvo dejansko dano na razpolago prejemniku, je kraj, kjer preide v fizično posest prejemniku ali tretji osebi na njegov račun.

24. Davčna osnova pri plačilu s kreditno ali debetno plačilno kartico (42. člen uredbe)

Kadar dobavitelj blaga ali storitev kot pogoj za sprejetje plačila s kreditno ali debetno plačilno kartico zahteva, da naročnik njemu ali drugemu podjetju izplača določeno vsoto, in kadar skupni znesek, ki ga izplača naročnik, ostane nespremenjen ne glede na način plačila, je ta znesek sestavni del davčne osnove za dobavo blaga ali storitev.

Navedeno pomeni, da se morebitna zaračunana provizija všteva v davčno osnovo za dobavo blaga ali storitev, od katere je treba obračunati DDV.

25. »Počitniške nastanitve« (43. člen uredbe)

»Počitniške nastanitve« iz točke 13 Priloge I ZDDV-1 vključujejo šotore, bivalne prikolice ali avtodome, ki se nahajajo v kampih in se uporabljajo za bivanje.

26. Storitve poklicnega usposabljanja (44. člen uredbe)

Dejavnosti poklicnega usposabljanja ali preusposabljanja iz 8. točke prvega odstavka 42. člena ZDDV-1 vključujejo izobraževanje, ki je neposredno povezano s poklicem ali stroko, pa tudi izobraževanje, usmerjeno v pridobivanje ali posodabljanje znanja za poklicne namene, ne glede na dolžino usposabljanja ali preusposabljanja.

Oprostitve poklicnega usposabljanja ali prekvalifikacij iz navedene točke zakona se nanašajo zgolj na poklicno izobraževanje in usposabljanje, ne pa tudi na izobraževanje in usposabljanje v najširšem smislu.

27. Oproščene finančne storitve (45. člen uredbe)

Oprostitev iz 4.d točke 44. člena ZDDV-1 ne velja za platinaste zlatnike.

28. Oprostitev pri uvozu (46. člen uredbe)

Na podlagi 12. točke prvega odstavka 50. člena ZDDV-1 so plačila DDV oproščene storitve v zvezi z uvozom blaga, če je vrednost teh storitev vključena v davčno osnovo v skladu s točko b) drugega odstavka 38. člena ZDDV-1.

Navedena oprostitve zajema tudi prevozne storitve, opravljene pri spremembi stalnega prebivališča.

29. Oprostitve pri izvozu (47. člen uredbe)

Blago, ki ga kupec odpelje iz Unije in ki ga osebe, ki niso fizične osebe, kot so osebe javnega prava in združenja, uporabljajo za opremljanje ali oskrbovanje prevoznih sredstev, ki služijo v namene, ki niso namenjeni dejavnosti, so izključene iz oprostitve davka na izvozne transakcije.

Izraz »prevozna sredstva za zasebno rabo« iz točke b) prvega odstavka 52. člena ZDDV-1 zajema prevozna sredstva, ki jih za neposlovne namene uporabljajo osebe, ki niso fizične osebe, kot npr. osebe javnega prava iz petega odstavka 5. člena ZDDV-1 in združenja.

30. Oprostitve za izvoz blaga v potnikovi osebni prtljagi (48. člen uredbe)

Pri dobavi blaga, ki se prevaža v osebni prtljagi potnikov, se prag 50 eurov, ki je pogoj za oprostitve te dobave blaga, opravi na podlagi fakturirane vrednosti. Skupna vrednost različnega blaga se lahko uporablja le, če je vse to blago vključeno na istem računu, ki ga je istemu kupcu izdal isti davčni zavezanec, ki dobavlja to blago.

31. Oprostitve za nekatere transakcije, ki se obravnavajo kot izvoz (49., 50. in 51. člen uredbe)

Oprostitve iz 54. člena ZDDV-1 se uporabljajo tudi za storitve, ki jih zajema posebna ureditev za elektronsko opravljene storitve.

Organ, ki bo ustanovljen na podlagi pravnega okvira za Konzorcij evropske raziskovalne infrastrukture (ERIC), se mora za namene oprostitve DDV šteti za mednarodni organ, kadar izpolnjuje pogoje, navedene v uredbi.

Dobava blaga in opravljanje storitev v okviru diplomatske in konzularne ureditve, za priznane mednarodne organe ali nekatere oborožene sile je oproščeno DDV, ob upoštevanju določenih omejitev in pogojev. Da bi davčni zavezanec, ki opravlja takšne dobave iz druge države članice, lahko ugotovil, da so pogoji in omejitve za to oprostitve izpolnjeni, je uvedeno potrdilo o oprostitvi, ki je Priloga II uredbe.

32. Odbitek DDV in elektronski uvozni dokumenti (52. člen uredbe)

Izraz »uvozni dokument« zajema elektronske različice teh dokumentov, pod pogojem, da omogočajo nadzor nad izvrševanjem pravice do odbitka. Za uveljavljanje pravice do odbitka so torej sprejemljivi elektronski uvozni dokumenti, če izpolnjujejo iste zahteve kot dokumenti v papirni obliki.

33. Obveznost davčnih zavezancev in nekaterih oseb, ki niso davčni zavezanci (53. in 54. člen uredbe)

V skladu s četrtnim odstavkom 76. člena ZDDV-1 se za namene uporabe tega člena davčni zavezanec, ki ima stalno poslovno enoto v Sloveniji, šteje za davčnega zavezanca, ki v Sloveniji nima sedeža, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) davčni zavezanec opravlja obdavčljivo dobavo blaga ali storitev na ozemlju Slovenije;
- b) poslovna enota, ki jo ima davčni zavezanec na ozemlju Slovenije, ne sodeluje pri dobavi tega blaga ali opravljanju teh storitev.

Pri uporabi navedene zakonske določbe se upošteva le stalna poslovna enota davčnega zavezanca z dovolj stalnimi in ustrezno strukturiranimi človeškimi in tehničnimi viri, da lahko dobavi blago ali storitve, pri katerih sodeluje.

Kadar ima davčni zavezanec stalno poslovno enoto na ozemlju Slovenije (kjer je plačnik DDV), se šteje, da ta poslovna enota ne sodeluje pri dobavi blaga ali storitev v smislu b) točke četrtega odstavka 76. člena ZDDV-1, razen če davčni zavezanec uporablja tehnične in človeške vire navedene stalne poslovne enote za transakcije, povezane z dobavo tega blaga ali teh storitev pred ali med obdavčljivim dobavljanjem blaga ali opravljanjem storitev v Sloveniji.

Kadar se viri stalne poslovne enote uporabljajo samo za administrativno podporo, kot so računovodstvo, izdajanje računov in pobiranje dolgov, se ne šteje, da se uporabljajo za dobavljanje blaga ali storitev, razen če se dokaže nasprotno.

Če je izdan račun s slovensko identifikacijsko številko DDV, kjer je stalna poslovna enota, se šteje, da je navedena stalna poslovna enota sodelovala pri dobavi blaga ali storitev v Sloveniji, razen če se dokaže nasprotno.

Četrty odstavek 76. člena ZDDV-1 se ne uporablja za davčnega zavezanca, ki ima sedež svoje dejavnosti v Sloveniji, kjer mora plačati DDV, ne glede na to, ali navedeni sedež dejavnosti vpliva na dobavo blaga ali opravljanje storitev tega davčnega zavezanca v Sloveniji.

34. Sporočanje identifikacijske številke (55. člen uredbe)

Vsak davčni zavezanec mora zaradi pravičnejšega obračunavanja davka pri nekaterih obdavčljivih transakcijah sporočiti svojo identifikacijsko številko DDV, takoj ko jo pridobi.

Če je davčni zavezanec identificiran za namene DDV **le** zaradi sprejemanja storitev iz drugih držav članic ali opravljanja storitev v druge države članice, mu v primeru pridobitve blaga znotraj Unije dobavitelju blaga ni treba sporočiti te identifikacijske številke.

Če pa dobavitelju blaga sporoči svojo identifikacijsko številko za DDV, se v skladu s 4. členom uredbe šteje, da se je odločil za obračun DDV za te transakcije.

35. Investicijsko zlato (56. in 57. člen uredbe)

Da se zagotovi enaka obravnava gospodarskih subjektov, so določene teže investicijskega zlata in skupen datum za določitev cene ter tržne vrednosti zlatih kovancev na odprtem trgu (1. aprila vsako leto),

36. Posebna ureditev za davčne zavezance brez sedeža, ki opravljajo elektronske storitve (58. – 63. člen uredbe)

Posebna ureditev za davčne zavezance, ki nimajo sedeža v Uniji in ki opravljajo elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci ter imajo sedež ali prebivališče v Uniji, se uporablja pod določenimi pogoji. Če je izpolnjeno vsaj eno izmed meril iz 126. člena ZDDV-1, država članica identifikacije tega davčnega zavezanca izključi iz posebne evidence.

Jasno je opredeljen tudi način zajemanja podatkov v posebnem obračunu in način vračila DDV v primerih uporabe te posebne ureditve.